

סגן דניאל דני פטמן

בן חיים ורבקה. נולד ביום ד' בסיון תש"ט (1.6.1949) בתל-אביב אך גדל והתחנך בבאר-שבע. הוא למד בבית-הספר היסודי "מצדה" והיה תלמיד חרוץ ובעל כשרונות. אחרי כן המשיך ללמוד בבית-הספר התיכון העירוני המקיף א' בבאר-שבע וסיים את המגמה הריאלית. דני התייחס ללימודים בכובד-ראש והצטיין בהם. הוא לא היה איש הרוח והתיאוריה, לא עסק באידיאלים נשגבים, אלא תמיד היה מעשי. הוא היה בעל אישיות תוססת והמרץ שהיה אגור בו מצא פורקן בפעילויות רבות. תמיד היה גורם מניע ומדרבן בחברתו. מחנכתו בכיתה י"א בבית-הספר התיכון מספרת עליו, כי הוא היה מצפונה של הכיתה והיה עושה מעשיו באחריות ובשקט. בשעת ויכוח היה חוש ההומור שלו מתבטא בהערות ענייניות ושקטות, שהיו מקנות לשיחה אופיינעים דני גויס לצה"ל בסוף יולי 1967 והוצב לחיל השריון. הוא קיבל את השירות בצבא כדבר שאין להימנע ממנו ויש לעשותו. אמנם הוא התלבט בכל הכרוך בתחום ההומני של הלחימה ובכל זאת עשה את עבודתו בנאמנות ומתוך שלמות מוסרית. הוא סיים את הטירונות כחניך מצטיין, עבר קורס מש"קים בשריון ואחרי כן נשלח לקורס קצינים. הוא היה חבר נאמן ואוהב לחבריו ושקד תמיד לעשות למענם ככל יכולתו. דני לא שאף לקריירה צבאית, אך ידע לעשות את המוטל עליו בהצטיינות ולכן זכה להערכת מפקדיו ופקודיו כאחד.

בנובמבר 1969, באזור תעלת סואץ, נפגע מאש אויב הטנק של סגן דניאל פטמן ז"ל והחל עולה באש. לפי פקודת סגן דניאל פטמן ז"ל נטשו אנשי הצוות את הטנק הבוער והחלו להתרחק ממנו. מחוץ לטנק נוכחו לדעת כי תותחן הטנק נעדר. סגן דניאל פטמן ז"ל, על אף כוונותיו הקשות חזר מיד לטנק הבוער ולמרות הסכנה להתפוצצות הטנק בכל רגע, עלה על הצריח, השחיל את גופו פנימה לתוך הטנק הבוער וחילץ את התותחן מתוכו. דקות ספורות לאחר מכן התפוצץ הטנק. על-אף הפגזה בלתי פוסקת של האויב, ארגן סגן דניאל פטמן ז"ל את פינוי הפצועים בתושייה ובקור-רוח. סגן דניאל פטמן נפטר מפצעיו שבוע ימים לאחר המקרה.